

உ

ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளீச்வராய நம:

பாப புண்யங்கள்

=====

ப்ரசரம் 13

=====

ஸர்வஜித் ஸு
ஐப்பசி-ம் 15உ, வெள்ளிக்கிழமை

31-10-1947

_____

வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபை,
(Regd.)
கும்பகோணம்

_____

(விலை அணா ஒன்று)

பாப புண்யங்கள்

-----0-----

நாம் வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு, குழந்தைகள், பந்துக்கள் முதலியவர்கள் கஷ்டப்படாமல் சாப்பிடும்படி செய்து வருவதற்காக க்ரஹஸ்த தர்மத்தில் சில காரியங்கள் செய்துகொண்டு இருக்கிறோம். நம்முடைய சரீரத்தை மூட வஸ்த்ரமும், பசியைப் போக்க ஆகாரமும், இருப்பதற்கு வீடும், நம்மிடைய குழந்தை முதலியவர்களை போஷிப்பதற்குரிய ஸௌகரியங்களும் அமைவதற்காக ஒரு லௌகிக காரியம் செய்வதைப் போல, எந்த லோகத்திற்குப் போனாலும் அங்கு ஸௌக்யமாயிருக்க ஒரு காரியம் செய்யவேண்டும். அந்தக் கார்யம் தான் தர்மம்.

ஒரு ஸந்தேகம் இப்பொழுது ஏற்படுகிறது. வயிற்றுப் பாட்டு காரியத்திலேயே காலமெல்லாம் ஸரியாய் போகிறதே; தர்மம் செய்ய ஸாவகாசம் இல்லையே; இந்த மாதிரி ஒரு ச்ரமம் தோன்றுகிறது. இப்படிச் சொல்லுகிறவர்களெல்லாம் பணம் ஸம்பாதிக்கத் தங்கள் காலத்தையெல்லாம் செலவழித்தாலும் பாதகமில்லை. வீண் பேச்சிலும், நினைவிலும், பரிஹாஸத்திலும், உத்ஸாஹத்திலும் எவ்வளவோ காலம் வீணாகப் போகிறது. பணம் ஸம்பாதிக்கும் காலத்தைக் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்து, மிச்சமுள்ள காலத்தை வீணாகச் செலவழிக்காமல், ஆத்ம லாபமான காரியத்தைச் செய்யலாம். மனம் இருந்தால் அவகாசம் கிடைக்காமற்போகாது. ட்ராமிலும், மோட்டாரிலும், ரயிலிலும் போகும்போது பகவந்நாமாவை ஜபித்துக் கொண்டே வரலாம். இப்போது ஸம்பாதிக்கும் பணத்தில் ஒரு பைசாவாவது நாம் இந்த உடம்பை விட்டபிறகு வேறு லோகத்தில் ப்ரயோஜனப்படுமா? அந்த லோகங்களிற் செலாவணியாகும் பணம் பகவந்நாமா தான். ஆகையால் அதைத் தவறாமல் ஜபிக்கவேண்டும். அவகாசமில்லை என்பது பொய்.

நாம் நான்கு விதத்தில் தர்மம் செய்து வரலாம். சரீரத்தாலும், வாயாலும், மனத்தாலும், பணத்தாலும் செய்யலாம். பணத்தை ஆத்மலாபத்தில் உபயோகிக்கலாம்; தானதர்மம் செய்யலாம். தரித்திர தசையில் தானதர்மம் எப்படி செய்கிறதென்ற ஒரு ஸந்தேகம் தோன்றுகிறது. தரித்திரத்திலும் செலவைக் குறைத்து ஒரு பைசாவாவது தர்மம் செய்யலாம். தினமும் ஒவ்வொருவரும் ஒரு பைசாவாவது காலணாவாவது தர்மம் செய்ய ஸங்கல்பம் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

தூங்குவதிலும், வம்பு பேசுவதிலும், ஒவ்வொருவருக்கும் எவ்வளவோ காலம் செலவழிகிறது. அவற்றை நிறுத்திப் பகவானின் சரணங்களை த்யானம் செய்யலாம். அதுதான் வரவு; மற்றவை எல்லாம் செலவுதான். அவையெல்லாம் மாம்ஸத்திற்காகச் செலவழிக்கும் காலம். உடம்பும் மாம்ஸம் தானே; அது ஸம்பந்தமாக செலவழிப்பது மாம்ஸத்திற்காகச் செலவழிப்பது தானே.

நாம் மிகவும் பாபம் பண்ணியிருக்கிறோமென்று பயப்படக்கூடாது. நம்மைப்போல் இருந்தவர்கள் பக்தர்களாகி நல்ல கதி அடைந்திருக்கிறார்கள். நம்மைவிட மகா பாபிகளானவர்கள் கூட நல்ல ஸ்திதிக்கு வந்திருக்கிறார்கள். பாபிகளை ரக்ஷிப்பதனால்தான் ஈச்வரனுக்குப் பெருமை ஏற்படுகிறது. அதனால் நாம் தைர்யமாக நம்பி நல்ல காரியங்களைச் செய்து வரவேண்டும்.

பகவத்கீதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்கு சொல்லுகிறார்:-

அபி சேதஸி பாபேப்ய: ஸர்வேப்ய: பாபக்ருத்தம: |

ஸர்வம் ஜ்ஞான-ப்லவேனைவ வ்ருஜினம் ஸந்தரிஷ்யஸி ||

[கீதை 4-36]

" லோகத்தில் எல்லா பாபிகளிலும் மகா பாபியாக வைத்துக்கொண்டாலும் பாபமாகிற ஸமுத்ரத்தை ஞானமென்கிற ஓடத்தினால் நீ தாண்டி விடுவாய் " என்று சொல்லுகிறார்.

அஹம் த்வா-ஸர்வ-பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சச: ||

[கீதை 18-66]

நாம் பாபம் செய்துவிட்டோம் என்று அழக்கூடாது. "நான் உன்னை எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடச்செய்கிறேன்; அதனால் நீ அதைர்யப்படாதே; அழாதே " என்று பகவான் சொல்லுகிறார்.

நாம் எப்படிப் பாபம் செய்கிறோம் என்பதை யோசித்துப் பார்க்கலாம். வாயாலும், மனத்தாலும், தேகத்தாலும், பணத்தாலும் நாம் பாபம் செய்கிறோம். மனஸில் கெட்ட நினைவுகளை நினைத்துப் பாபம் செய்கிறோம். வாயினால் உத்ஸாகமாகப் புரளி பண்ணிப் பாபம் செய்கிறோம். தேஹத்தால் கெட்ட காரியங்களைப் பண்ணிப் பாபம் செய்கிறோம். பணத்தினாற் பலவகையாகப் பாபம் செய்கிறோம். நாம் இந்தப் பாபங்களைப் பண்ணக் கூடாது என்று நினைத்தாலும் அப்படி இருக்கமுடியவில்லை. பிசாசுப்போலப் பாபம் பண்ணும் பழக்கம் நம்மைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறது; நம்மை விடாமற் சுற்றிக்கொண்டே இருக்கிறது. பல காலமாகப் பாபம் பண்ணியிருக்கிறோம். அதனால் தான் அந்தப் பழக்கம் நம்மை விடவில்லை. அந்தப் பழக்கத்தை எப்படிப் போக்குவது ?

எந்த வழியினால் நாம் பாபம் பண்ணுகிறோமோ, அந்த வழியினாலேயே நாம் பழக்கத்தை மாற்றவேண்டும். முன்புசொன்ன நான்கு மார்க்கங்களிலேயே அந்த முயற்சியைச் செய்யவேண்டும்.

'பாபத்தை தர்மத்தால் நிவர்த்தி பண்ணு' என்று மகாநாராயண உபநிஷத்து சொல்லுகிறது.

தர்மம் என்பது என்ன ? அதர்மத்திற்கு நேர் விரோதமானது தர்மம். கெடுதலுக்கு விரோதமானது நல்லது. அது தான் தர்மம். கெடுதல் எது ? நம்மைப் பாபம் பண்ணியாகவேண்டுமென்று தூண்டுகிறதுதான். ஒரு காரியத்தை ஆசைப்பட்டுப் பண்ணுவது பாபம். அந்த ஆசை நம்மை வலிய இழுத்துப் பாபம் பண்ணச் செய்கிறது.

பாபம் என்பது என்ன ? புண்யம் என்பது என்ன ? எதை நாம் செய்யக் கூடாது என்று மனதுக்குத் தோன்றுகிறதோ அது தான் பாபம். எதைச் செய்வது நல்லது என்று தோன்றுகிறதோ அது தான் புண்யம். மனிதன் எப்பொழுதும் புண்யத்தின் பலனைத் தான் விரும்புகிறான்.

புண்யத்தின் ப்ரயோஜனம் கஷ்டம் இல்லாமல் ஸௌக்கியமாக இருப்பது. அந்த ப்ரயோஜனத்தைத்தான் எல்லோரும் விரும்புகிறார்கள். அதனால் மனம் சாந்தத்தை அடைகிறது. ஆனந்தம் உண்டாகிறது. நமக்குப் புண்யத்தின் ப்ரயோஜனத்தில் ஆசை இருக்கிறதே ஒழிய, நாம் பண்ணுவதில் பெரும்பாலானவைகள் பாபகாரியங்களாகவே இருக்கின்றன. நாம் பாபம் பண்ணுவதற்கு நம் மனமே ஸாக்ஷியாக இருக்கிறது. புண்யம் பண்ணுகிற விஷயத்தில் சோம்பல் உண்டாகிறது. பாபகாரியங்கள் பண்ணுவதில் ஓர் உத்ஸாகம் இருக்கிறது.

பாபத்தின் பலன் கஷ்டம். இது செய்யக்கூடாதென்று நம் மனச்சாக்ஷி தடுக்கும் கார்யங்கள் பாபகாரியங்கள். இது செய்ய வேண்டாமென்று எண்ணுவதுண்டு; ஆனால் செய்வதை விடுகிற இச்சையில்லை.

இந்த லோகத்தில் பிறந்த யாவர்க்கும் ஸுகத்தில் இச்சை உண்டு. புண்யமே செய்யவேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள். பாபமே செய்யக்கூடாதென்பதும் தெரியும். ஆனால் அவர்கள் செய்வதில் நூற்றுக்கு எண்பது பங்கு பாபம்தான்; இருபது பங்கே புண்யம். இதை நினைத்தால் நிரம்ப வேடிக்கையாக இருக்கிறது. பாபம் வேண்டுமென்று நாம் ஆசைப்படுவதே இல்லை. ஆனாலும் பாப மூட்டை மேலும் மேலும் ஏறிக்கொண்டே இருக்கிறது. இந்த ஆச்சர்யத்தின் காரணம் தெரியவில்லை. ஏன் இப்படி? என்ற கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. பல காலத்திற்கு முன்பே அர்ச்சுனன் நம் அனைவருக்கும் சேர்த்துப் பகவானைக் கேட்டு இதற்குப் பதில் வாங்கி வைத்திருக்கிறான்.

அத கேன ப்ரயுக்தோயம் பாபஞ் சரதி பூருஷ: |
அனிச்சன்னபி வார்ஷ்ணேய பலாதிவ நியோஜித: ||

[கீதை 3-36]

" மனிதன் பாபம் செய்கிறான். அவனுக்கு அதைச் செய்ய ஆசை இல்லாதபொழுதே அவன் செய்கிறான். அவனைப் பாபம் பண்ண வைக்கிறது யார்? உபத்ரவப்படுத்திப் பாபம் செய்யச் சொல்கிற அந்தப் பேர்வழி யார்? பாபம் பண்ணவேண்டாம் என்று தான் ஞாபகம்; பாபத்திற் கொஞ்சங்கூட இச்சை இல்லை. ஆனாலும் அவனைப் பாபம் பண்ண வைக்கும் ஆஸாமி யார்? என்று கேட்டான் அர்ச்சுனன். பகவான் அதற்குப் பதில் சொல்லியிருக்கிறார்.

காம ஏஷ க்ரோத ஏஷ ரஜோகுண- ஸமுத்பவ: |
மஹாசனோ மஹாபாப்மா வித்த்யேந-மிஹ வைரிணம் ||

[கீதை 3-37]

மனிதனுக்கு ஒரு வஸ்து வேண்டுமென்ற ஆசை இருக்கிறது. அதை அடைய ப்ரயத்னம் செய்கிறான். நியாயமான வழியில் அகப்படாவிட்டால் அந்யாய வழியில் முயற்சி செய்கிறான். அது தான் பாபம். அந்த பாபத்திற்குக் காரணமாக இருப்பது வேண்டும் என்னும் ஆசை. அதைத் தான் காமம் என்று சொல்லுவார்கள். அது நமக்கு ஒரு சத்ரு. மற்றொன்று இருக்கிறது. அது க்ரோதம் - கோபம். ஒரு வஸ்துவின் மேல் ஆசைப்பட அது கிடைக்காதபொழுது அதற்குத் தடையாக இருந்தவர்கள் மேல் க்ரோதம் உண்டாக்கிறது. காமம் திருப்பட்டபொழுது கோபமாகிறது. ஆதலால் இரண்டையும் ஒன்றென்றே சொல்லிவிடலாம்.

ஒரு ஸமயம் காமமாக இருப்பதே பின்பு கோபமாக ஆகிறது. ரப்பர் பந்தை சுவர் மேல் எறிகிறோம். எறிந்தபொழுது அது பின்பு திரும்பி வருகிறது. எறியப்படும்பொழுது அது காமம் போல் இருக்கிறது. திரும்பி வருவதைப் போவல்து க்ரோதம். காமம் நிறைவேறாவிட்டால் கோபம் உண்டாகிறது. காமம் எதனாலும் திருப்தி அடையாது. எவ்வளவு சாப்பிட்டாலும் அதற்கு போதாது. நாம் பசிக்கு ஆகாரம் கொடுத்தால் காமம் உண்டாகிறது. ஆசை, ஆசைப்படும் வஸ்துவைக் கொடுத்தால் அடங்குவதில்லை. அந்த வஸ்து கிடைத்துவிட்டதே என்று சமனம் அடைவதில்லை காமம் நெருப்புப் போன்றது. நெருப்பு ஆகாரம் கொடுக்க கொடுக்க பரவிப் பெருகும். அதைப் போன்றதே காமமும். ஆகாரம் போட்டுச் சமனம் உண்டாக்குதல் நெருப்புக்கும் இல்லை. நெருப்புக்கு க்ருஷ்ண வர்த்மா என்று ஒரு பெயர் இருக்கிறது. அதற்குப் போனவழியெல்லாம் கறுப்பை உண்டுபண்ணுவது என்பது அர்த்தம். நெருப்பு எங்கே போனாலும் பின்னால் கரியை உண்டாக்கிக்கொண்டே போகிறது. காமமும் அப்படித் தான். முதலில் சந்தோஷம் உண்டாகிறது. அப்புறம் மேலே மேலே கிடைக்கவில்லையென்று அழகை உண்டாகிறது. ஆகாரம் கொடுக்க கொடுக்கக் காமம் விரிகிறது. காமம் ஒரு பெரும் பசிக்காரன்; மஹாசநன் என்று கூறப்படும்.

க்ரோதம், காமம் நிறைவேறாமல் திரும்பி வரும்பொழுது ஏற்படுவது. அது காமத்திலும் உயர்ந்தது. இது நைஷதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கலி வருகிறார். அவருடைய ஸேனாதிபதிகளாகிய காமன், க்ரோதன் முதலியவர்கள் உடன் வருகிறார்கள். ஸ்துதி பாடகர்கள் ஒவ்வொரு ஸேனாதிபதியின் பெருமையையும் எடுத்துச்சொல்லுகிறார்கள். க்ரோதனைப் பற்றியும் சொல்லப்படுகிறது. காமம் புகாத இடம் இல்லை என்று சொல்வதுண்டு. காமம் பெரிய வீரன். ஆனால் க்ரோதன் அவனைக் காட்டிலும் பலவான். க்ரோதனுடைய கோட்டையில் காமன் பாணம் உள்ளே வராது. அந்தக் கோட்டைக்குள்ளிருந்து இந்த்ராதி தேவர்களையும் ஒரு கை பார்ப்போம் என்று க்ரோதன் சொல்லுவான். அந்தக்கோட்டை எது? தூர்வாஸருடைய ஹ்ருதயந்தான் அது. அதற்குள் காமன் பாணம் செல்லாது.

நாம் செய்யும் பல பாப காரியங்களுக்கும் இந்தக் காமக்ரோதங்களே காரணமாக இருக்கின்றன. ரஜோ குணத்தால் இவை உண்டாகின்றன. பெரும் பசிக்காரன் காமன்; பெரிய பாபி க்ரோதன். இவர்கள் தாம் நமக்குச் சத்ருக்கள்.

ஆசையின்றி ஒரு கார்யத்தைச்செய்தால் அப்பொழுது பாபமில்லை. ஆசைப்பட்டு ஒன்றைச் செய்வது தான் பாபம். பாபம் பண்ணிப் பண்ணி அந்தப் பழக்கம் பல காலமாக ஊன்றி இருக்கிறபடியால் அது இப்பொழுதும் பாபம் பண்ணச் செய்கிறது.

த்ரிகரணத்தாலும் பாபத்தைச் செய்கிறோம். மனத்தால் பலவகையான கெட்ட நினைவுகள் உண்டாகின்றன. அவை பாபம், வாக்காற் பொய் பேசுதல் முதலிய பாபத்தைச் செய்கிறோம். நமக்கு மாத்ரம் பகவான் வாக்கு கொடுத்தது எதற்காக? ஹ்ருதயத்தில் உள்ளதை சொல்லட்டும் என்று கொடுத்திருக்கிறார். அப்படி செய்யாமல் பொய் சொன்னால், இவனுக்கு வாக்குக் கொடுத்து பிரயோஜனமில்லை என்று வாயில்லா மாடாகப் பிறக்கச் செய்வார். நமக்கு வாக்கு கொடுத்திருப்பது ஸத்யத்தைச் சொல்வதற்காகவும், பகவந்நாமாவை சொல்வதற்காகவுமே.

மனம், வாக்கு, உடம்பு, பணம் என்னும் நான்கினாலும் பாபம் பண்ணுகிறோம். ஆசைப்பட்டு ஒன்றைச் செய்தால் பாபம் உண்டாகிறது. முன்பு கூறிய நான்கினாலும் நல்ல காரியங்களை செய்யவேண்டும். கயிற்றை எப்படி முடிந்தோமோ அப்படியே அவிழ்க்கவேண்டும். எந்த நான்கினால் நாம் பாபம் பண்ணப் பழகிக்கொண்டோமோ அந்த நான்கினாலேயே புண்யம் செய்யப் பழகவேண்டும்.

பாபத்திற்கு இரண்டு சக்திகள் இருக்கின்றன. ஒரு கெட்ட பழக்கம் இருக்கிறது. உதாரணமாக பொடி போடும் பழக்கத்தை கவனிப்போம். அது இரண்டு வகைக் கெடுதலை உண்டாக்குகிறது. அன்றைக்குப் போடும் கெடுதல் ஒன்று. நாளைக்கும் போடும்படி தூண்டும் கெடுதல் ஒன்று. ஆக இரண்டு உண்டாகின்றன. அது போலவே பாப கார்யம் பின்னும் பல பாபங்களைச் செய்யும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. அந்த பழக்கத்தை வாஸனை என்று சொல்லுவோம். நாம் நல்ல வாஸனையை ஏற்றுக்கொண்டு வர வேண்டும்; கெட்ட வாஸனையை ஒழித்து வர வேண்டும்.

ஆகவே எல்லா பாபங்களும் ஆசைப்படுவதால் உண்டாகின்றன என்று எண்ணி முன் கூறிய நான்கு வகையில் ஆசையில்லாமற் கார்யங்களைச் செய்யவேண்டும்.

நித்தியம் மனத்தினாலும், வாக்கினாலும், உடம்பினாலும், பணத்தினாலும் நல்ல காரியங்களைச் செய்து வர வேண்டும். நமக்குக் கிடைக்கும் பணத்ததில் ஒரு தம்பிடியையாவது ஒவ்வொரு நாளும் தர்மத்திற்காக உண்டியல் கட்டிப் போடவேண்டும். அந்தப் பணத்தைக் குடும்பத்திற்கு ப்ரயோஜனப்படுத்தாமல் தர்மத்திற்கு விநியோகப்படுத்த வேண்டும். நம்முடைய பணமெல்லாம் நம்முடையதல்ல என்ற ஞாபகம் இருக்கவேண்டும். இந்த உடம்பு போனவுடன் அது நம்முடைய ஸம்பந்தத்தை விட்டுவிடும். அந்தப் பணத்தை நம்முடையதாகக் செய்யவேண்டுமானால், நாம் எங்கே போனாலும் செல்லக்கூடிய நோட்டாக மாற்றவேண்டும். மேலுலகத்தில் இந்தப் பணம் செல்லாது. இந்த பணத்தைத் தர்மநோட்டாக மாற்றிவிட்டால் அது எங்கேயும் செல்லும். அப்பொழுது அந்தப் பணமும் நமக்குச் சொந்தமாகும்.

ஆகையால் குழந்தை முதற் பெரியவர்கள் வரையில் தனித்தனி தர்மத்திற்காக உண்டியல் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். நாம் பிறந்தது முதல் இந்தமாதிரிப் பழக்கங்களை வைத்துக்கொண்டிருந்தால் இதற்குள் எவ்வளவோ செய்திருக்கலாம். நம்முடைய காரியத்தை நாம் மறந்துவிட்டோம். குழந்தைகளுக்கென்று இப்போழுதே தர்ம உண்டியல் ஏற்படுத்தவேண்டும். அவர்களுக்காக இன்ஷூர் செய்வதில்லையா? இந்த இன்ஷூரன்ஸ் இந்தப் பிறவிக்குப் பின்பும் (After-life) உபயோகப்படுமாதலால் இதை After-life Insurance என்று கருதவேண்டும்.

வாக்கினாற் புண்யம் செய்யவேண்டும். நித்தியம் ஆயிரம் பகவந்நாமாவையாவது சொல்லவேண்டும். அது நமக்கு உபயோகப்படும். அன்றியும் உபத்ரவம் வராமல் காக்கும். வீணாக வம்பு பேசுவதினால் பாபமும், அதனால் உபத்ரவமும் உண்டாகிறது. பகவந்நாமாவைச் சொல்வதால் அந்த உபத்ரவமும் இல்லை. மேலே புண்யமும் உண்டாகிறது. பகவானுக்குப் பல நாமாக்கள் இருக்கின்றன. " பேராயிரம் பரவிவானோ ரேத்தும் பெம்மானே " என்று பெரியவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவருடைய ஒரு நாமாவை ஆயிரம் தடவை சொல்லவேண்டும். ஸித்திபெற்ற பெரியோர்களிடம் அந்த நாமாவைக் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும். கணக்குக்காகக் கயிறு ஒன்றை வைத்துக்கொள்ளலாம். நாமாகப் பகவந்நாமாவைச் சொல்வதனாலும் பாதகமில்லை.

மனதினால் நல்லகாரியம் செய்யவேண்டும். கொஞ்சநாழிகை ஓரிடத்தில் இருக்கவேண்டும். பகவானை த்யானம் செய்யவேண்டும். நம்முடைய மனது பல நினைவுகளோடு இருக்கிறது. ஹ்ருதயம் யாருடைய இடம் என்பதை அறியவேண்டும்.

ஹ்ருதயம் பகவானுக்குரிய இடம். அந்த இடத்தை நாம் குப்பைத்தொட்டியாக்கி இருக்கிறோம். அதை மெழுகிச் சுத்தப்படுத்தி, அதிற் பகவானை உட்காரவைத்து நாமும் உட்காரவேண்டும். நித்தியம் ஐந்து நிமிஷமாவது த்யானம் செய்யவேண்டும். எந்தவிதமான ஸமயத்திலும் இது தவறாமல் நடக்க வேண்டும். இது சாப்பிடுவதைப் போன்றது. இது ஸ்வராஜ்யத்தை விட அதிகமென்றே சொல்லவேண்டும். ஆகாரம் செல்லாத காலத்திலும் இது அவச்யம் செய்யவேண்டியது. அப்பொழுது ஈச்வர அனுக்ரஹம் உண்டாகும். அந்த அனுக்ரஹம் எல்லாவற்றிற்கும் அனுகூலம். பணம் ஸம்பாதிக்க எவ்வளவோ காலத்தைப் போக்குகிறோம். நமக்கு உண்மையில் ஆத்மலாபமாக இருக்கும் இந்தக் காரியத்தை குறைந்த பகும் அரை மணியாவது செய்யக்கூடாதா? அந்த அரை மணியும் தர்மப் பணத்தைச் சேர்க்கும் காலமாகும். மனம் த்யானத்தில் ஈடுபட்டால் வாய் முதலியன அதன்படியே நல்ல காரியம் செய்யும்.

உடம்பினால் நல்ல கார்யம் செய்யவேண்டும். கோயிலுக்குப் போய் ப்ரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்காரம் செய்யவேண்டும். தண்டம் ஸமர்ப்பித்தல் என்று நமஸ்காரத்தைச் சொல்லுவார்கள். தடியைப் போல் விழுவது தான் அது. இந்த உடம்பு நமதன்று அவரது என்று நினைத்து அவர் ஸந்நிதியிற் போட்டுவிடவேண்டும்.

இப்படி செய்வதனால் பாபம் தானாக நழுவி விடும். அஹம்பாவம் குறையும். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு நாம் இரங்குகிறோமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு மஹிமை ஏறும்.

ஸ்தீர்கள் பர்த்தாவை நமஸ்காரம் செய்தாலே போதும். புருஷர்கள் கோயிலுக்கு போவதில்லை என்று ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டு விட்டபடியால் அவர்களுக்கும் சேர்த்து ஸ்தீர்கள் கோயிலுக்குப்போய் வருகிறார்கள். கோயிலுக்கு அவர்கள் போகக்கூடாது என்பது இல்லை. அவச்யமில்லை என்று கருதவேண்டாம். மூல லிங்கத்தைத் தர்சிப்பவர்கள் சிலர். த்வஜ ஸ்தம்பத்தைத் தர்சித்தாலே சிலருக்குப் போதும். கோபுர தர்சனத்தாலேயே சிலருக்குப் புண்யம் வந்துவிடும். ஸ்தீர்களுக்குப் பர்த்தாவை வணங்குவதே போதும். அதிகாரிகளுக்கேற்றபடி ஒவ்வோரிடம் இருக்கிறது. அதற்கு ஏற்றபடி தேகத்தை அர்ப்பணம் பண்ணவேண்டும்.

ஆகவே, நாம் நான்கு வகையிற் பாபம் பண்ணியிருக்கிறோம்; இன்னும் பண்ணி வருகிறோம். இதை நிறுத்துவதற்கு மாற்று தர்மம். அந்தத் தர்மத்தை த்ரிகரணத்தாலும், பணத்தாலும் செய்யவேண்டும். உடம்பினால் ப்ரதக்ஷிணம் முதலியவற்றைச் செய்யவேண்டும். இது எனதன்று, பகவானது என்று எண்ணித் தண்டம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். ஆலயம் இல்லாவிட்டால் ஸ்மரணம் செய்துகொண்டாவது செய்யலாம். வாக்ககால் பகவந் நாமாவைச் சொல்லவேண்டும். மனத்தால் சரணாரவிந்த த்யானம் செய்யவேண்டும். பணத்தால் தான தர்மம் செய்யவேண்டும்.

நாம் பாபம் பண்ணாமலிருந்தால் புண்யம் செய்யவேண்டாம். பாபம் பண்ணியிருக்கிறோமாகையால் அவச்யம் இந்தத் தர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். குழந்தை முதல் வ்ருத்தர் வரைக்கும் உள்ள எந்தப் பருவத்தினராயினும், எந்த ஜாதியாரானாலும் இந்த நான்கு வகையிலும் தர்மம் செய்தால்தான் பாபம் நிவர்த்தியாகும். புண்ய பலம் ஏற ஏறப் பாபம் குறையும். ஆத்மலாபத்திற்கு வேண்டிய முதல் சேரும். இந்தத் தர்மங்களை கை, கால் முதலிய கரணங்கள் நமது ஸ்வாதீனத்தில் இருக்கும்பொழுதே செய்து கடனையடைத்து முதலையும் சேர்க்க வேண்டும். நிர்யாணகாலம் வந்துவிட்டால் நமது அவயவம் நாம் சொல்லியபடி கேட்காது. மனது நினைப்பதை வாய் சொல்லாது. காது கேட்காது. கை கால் நாம் சொல்லுவதைச் செய்யாது. கண் பார்க்காது. இந்திரியங்கள் நமது ஸ்வாதீனத்தில் இருக்கும்பொழுதே தர்மத்தைச் செய்து பாபத்தைப் போக்கடித்துக் கொள்ளவேண்டும். நாளைக்குச் செய்வோம், பிற்பாடு செய்வோம் என்றிருக்கக்கூடாது. நாளை நடப்பது என்னவென்று நமக்குத் தெரியாது.

ப்ரயாணகாலே மனஸாசலேன

பக்த்யா யுக்தோ யோகபலேன சைவ |

ப்ருவோர்-மத்த்யே ப்ராண-மாவேச்ய ஸம்யக்

ஸ தம் பரம் புருஷ-முபைதி திவ்யம் ||

[கீதை 8-10]

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த உடம்பை விட்டு நாம் ப்ரயாணம் செய்யும்பொழுது மனம் அசையக் கூடாது; மலை போல இருக்கவேண்டும். பாப பயம் இல்லாவிட்டால் அப்படி இருக்கலாம். காமமும் க்ரோதமும் இல்லையானால் அந்தப் பயம் இல்லை. தர்மம் செய்துவந்தால் அவை அடங்கும். நாம் பண்ணும் பாபங்களைப் பார்த்தால் நமக்குச் சாதங்கூடக் கிடைக்கக் கூடாது. அவ்வளவு பாபங்கள் செய்கிறோம். பகவான் பரம கருணையுடையவராகையால் இவ்வளவு ஸௌகரியங்கள் பாபிகளாகிய நமக்கும் கிடைக்கின்றன. ஆதலால் பாபத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளவேண்டும். எல்லாவற்றையும் அவருக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிட வேண்டும். அவர் ஆத்மாவுக்குள் இருக்கிறார். அவருக்கு உடம்பு முதலியவற்றை அர்ப்பணம் செய்வதால் ஆசை அற்று விடுகிறது. அப்பொழுது பாபம் இல்லை. பாபம் இல்லாதபொழுது ஸ்திரமான ஸௌக்யம் உண்டாகிறது.

இப்படிக்கு,

வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபையோம்.